

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/23/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115205432
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4115205432.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Olivera Kolenčíka v spore žalobkyne: T. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom K., I. XXX/XX, zastúpená Mgr. Petrom Mesárošom, advokátom, so sídlom Nitra, Bottova 34, IČO: 40 495 931, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 19C/110/2015-162 z 12. septembra 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni voči žalovanej priznáva náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Nitra (súd prvej inštancie podľa § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom č. k. 19C/110/2015-162 z 12. septembra 2018, určil, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 402101559 uzatvorená dňa 23. 10. 2013 medzi žalobkyňou a žalovaným predmetom ktorej je poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 450 eur je neplatná. Rozhodcovská zmluva uzatvorená dňa 23. 10. 2013 medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná. Dohoda o plnení v splátkach k zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 402101559 zo dňa 23. 10. 2013 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná. Ďalším výrokom určil, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 402101599 zatvorená dňa 04. 12. 2013 medzi žalobkyňou a žalovaným predmetom ktorej je poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 300 eur je neplatná. Rozhodcovská zmluva uzatvorená dňa 04. 12. 2013 medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná. Dohoda o plnení v splátkach k zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 402101599 zo 04. 12. 2013 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná. Ďalej určil, že Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 402101822 uzatvorená dňa 06. 08. 2014 medzi žalobkyňou a žalovaným predmetom ktorej je poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 450 eur je neplatná. Rozhodcovská zmluva uzatvorená dňa 06. 08. 2014 medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná. Dohoda o plnení v splátkach k zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 402101822 zo 06. 08. 2014 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným je neplatná. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 137 písm. c/ CSP, § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného od 01. 01. 2018, § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 38 ods. 1, 2, § 39, § 39a, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 5, 6, § 54 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb.

Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 497 zákona č. 513/1991 Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“).

3. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 03. 03. 2015 domáhala určenia neplatnosti zmlúv o úvere uzavretých žalobkyňou v pozícii dlžníka so žalovanou v pozícii veriteľa. Súčasne sa domáhala priznania náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným uzavrela dňa 23. 10. 2013 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 402101559, dňa 04. 12. 2013 uzavrela so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 402101599 a dňa 06. 08. 2014 so žalovaným uzavrela zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 4021015822. Predmetom zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 402101559 z 23.10.2013 bolo poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 450 eur, na základe čoho mala žalobkyňa žalovanému vrátiť sumu vo výške 852 eur, žalobkyňa z celkovej výšky úveru uhradila sumu vo výške 852 eur. Predmetom zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 402101599 zo 04. 12. 2013 bolo poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 300 eur, na základe čoho mala žalobkyňa žalovanému vrátiť sumu vo výške 564 eur, žalobkyňa z celkovej výšky úveru uhradila sumu vo výške 300 eur. Predmetom zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 402105822 zo 06. 08. 2014 bolo poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 450 eur, na základe čoho mala žalobkyňa žalovanému vrátiť sumu vo výške 852 eur, žalobkyňa z celkovej výšky úveru uhradila sumu vo výške 450 eur. Z uvedeného je zrejmé, že výška ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“) je v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 402101559 vo výške 269,57 %, v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 402101599 je RPMN vo výške 263,64 % a v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 402101822 je RPMN vo výške 269,57 %. Výška RPMN v uvedených úveroch niekoľkonásobne prekračuje úroky poskytované bankami pri porovnateľných úveroch. Poukázala na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka a na ustanovenie § 1 až 1b nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Ďalej poukázala na § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka a uviedla, že v prípade rozhodcovskej zmluvy k zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 402101559, rozhodcovskej zmluvy k zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 402101599 a rozhodcovskej zmluvy k zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 402101822 ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Naliehavý právny záujem na určení neplatnosti uvedených zmlúv o spotrebiteľskom úvere je daný, pretože žalobkyňa ako spotrebiteľka potrebuje mať vyriešenú otázku, aký je jej skutočný dlh nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov v prípade čiastočnej neplatnosti zmluvy týkajúcej sa odplaty, jej postavenie sa stane istejšie a nebude vystavená sankciám za nezaplatenie odplaty, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi.

4. K žalobe sa podaním z 12. 11. 2015 vyjadril žalovaný, ktorý tvrdenia žalobkyne o celkovej neplatnosti zmlúv o úvere považoval za nesprávne. Žalobkyňa nemá naliehavý právny záujem na požadovanom určení. K ďalším skutočnostiam uvádzaným v žalobe uviedol, že pre žalobkyňu nemá byť smerodajné číslo priemernej RPMN stanovené bankou, to že žalobkyňa považuje RPMN za vysokú nie je v rozpore s ustanoveniami zákona o spotrebiteľskom úvere. Výpočet RPMN zodpovedá skutočnosti, vzorec výpočtu RPMN je jasne uvedený vo všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru. V konkrétnom prípade je nepochybné, že rozhodcovská zmluva bola dohodnutá medzi žalobkyňou a žalovaným ako tzv. nevýhradná rozhodcovská zmluva. Zdôraznil, že platnosť právneho úkonu je potrebné hodnotiť v čase jeho uzavretia bez hypotetického zvažovania okolností, ktoré môžu nastať po jeho uzavretí. Prijatie argumentácie žalobkyne by znamenalo úplné znemožnenie použitia rozhodcovského konania pre žalovaného. Z § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka platnom v čase uzavretia zmluvy o úvere v žiadnom prípade nevyplýva úmysel zákonodarcu zakázať rozhodcovské konanie úplne ale iba ho obmedziť. V predmetnej veci riešil spor arbitrážou žalovaný, nie žalobkyňa, rozhodcovské konanie má plne oporu v zákone o rozhodcovskom konaní, ktorý arbitrabilitu rozhodcovských sporov nevylučuje a nezakazuje. S poukazom na uvedené tvrdenia žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

5. K vyjadreniu žalovaného sa v replike z 08. 12. 2015 vyjadrila žalobkyňa, ktorá opäť poukázala na § 39 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 1 a ods. 10 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa je ako spotrebiteľka zaviazaná uhradiť žalovanému nepomerne väčšiu sumu finančných prostriedkov ako si žalobkyňa sama požičala, takouto výškou úrokov je spôsobená nerovnováha medzi zmluvnými stranami. V obdobných prípadoch súdy jednoznačne určili absolútnu neplatnosť úverových zmlúv práve pre rozpor s dobrými mravmi. Ustanovenie § 39a Občianskeho zákonníka zavedené zákonom č. 106/2014 Z. z. účinným od 01. 06. 2014 definuje pojem úžery, ktorá má za následok neplatnosť právneho úkonu. Právny zástupca žalobkyne podrobne definoval civilnoprávnu úžeru v kontexte toho, že žalobkyňa bola diagnostikovaná

organický psychosyndróm, čo malo vplyv na neschopnosť správne vyhodnotiť právne následky uzavretia zmlúv.

6. Žalovaný v duplike zotrval na svojich doterajších tvrdeniach, nesúhlasí s tvrdeniami žalobkyne, podľa ktorých mala žalovaná konať v rozpore s dobrými mravmi. V zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 402101559 je daná priemerná RPMN vo výške 49,13 % a zo zmluvy pre spotrebiteľa vyplýva RPMN vo výške 89,33 %, to znamená, že RPMN, ktorá by bola hornou hranicou, ktorú by veriteľ podľa zákona nemal prekročiť je 98,26 %. V zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 402101599 je daná priemerná RPMN vo výške 50,91 % a zo zmluvy pre spotrebiteľa vyplýva RPMN vo výške 88 %, to znamená, že zákonom stanovená horná hranica RPMN by bola 101,82 %. V zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 402101822 je daná priemerná RPMN vo výške 45,02 % a zo zmluvy pre spotrebiteľa vyplýva RPMN vo výške 89,33 %, to znamená, že horná hranica RPMN by mala byť 98,26 %. V súvislosti s neschopnosťou žalobkyne vyhodnotiť následky uzavretých zmlúv uviedol, že nebola pozbavená spôsobilosti na právne úkony v zmysle § 10 ods. 1 Občianskeho zákonníka rozhodnutím súdu, nebola ani obmedzená jej spôsobilosť na právne úkony. Pokiaľ opatrovníčka žalobkyne alebo jej príbuzní mali vedomosť o duševných poruchách žalobkyne, mali vedomosť aj o následkoch jej konania, mali podať návrh na pozbavenie či obmedzenie spôsobilosti žalobkyne na právne úkony.

7. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie a uviedol, že pri rozhodovaní súd vzal do úvahy ustanovenia, podľa ktorých posudzoval prípustnosť žaloby. V zmysle právnej úpravy § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý spotrebiteľovi s účinnosťou od 01. 01. 2018 umožnil domáhať sa určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako aj určenia, že poskytnutý úver je bez poplatkov a bez úrokov, je možné podať v zmysle § 137 písm. c/ CSP určovací žalobou bez podmienky preukazovania naliehavého právneho záujmu. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že podmienky prípustnosti žaloby v tomto prípade sú splnené a ďalej skúmal, či sú dané dôvody, pre ktoré je možné vyhlásiť uzavreté zmluvy za absolútne neplatné.

8. Predmetom konania bolo posúdenie platnosti troch spotrebiteľských úverových zmlúv s takmer totožnými podmienkami, v ktorých žalobkyňa vystupovala ako dlžník a spotrebiteľ a žalovaný vystupoval ako veriteľ a zároveň dodávateľ. Všetky tri zmluvy boli uzavreté vyplnením formulára zmluvy o spotrebiteľskom úvere predloženého žalovaným, v ktorom si strany dojednali výšku úveru, úrokovú sadzbu, poplatky za administratívne náklady spojené s vypracovaním úverovej zmluvy. Súd preskúmal náležitosti každej zmluvy samostatne, pričom zistil, že zmluvné strany si vo všetkých prípadoch dojednali podmienky, ktoré možno považovať za neprijateľné a pre rozpor s dobrými mravmi aj za absolútne neplatné. Zmluva o úvere je odplacnou zmluvou a vady zmluvy sa v danom prípade týkajú jej podstatných obsahových náležitostí, preto zakladajú jej absolútnu neplatnosť ako celku s poukazom na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka.

9. Súd prvej inštancie podrobil súdnemu prieskumu nielen uzavreté úverové zmluvy, ale aj dohody o plnení v splátkach a rozhodcovské zmluvy uzavreté medzi stranami sporu v rovnaký deň ako zmluvy o úvere. Texty dohôd o plnení v splátkach a texty rozhodcovských zmlúv neboli inkorporované priamo v jednotlivých úverových zmluvách a k podpisu uvedených dokumentov došlo v rovnaký deň a pri jednom rokovaní, za žalovaného sú všetky jednotlivé súvisiace dokumenty podpísané rovnakou osobou. Z uvedeného vyvodil, že zámerom strán bolo už pri podpise každej úverovej zmluvy dojsť k plneniu v splátkach tak, ako uviedol v dohode o plnení v splátkach, preto jednotlivé náležitosti úverových zmlúv a súlad úverových zmlúv s ustanoveniami platných právnych predpisov a praxou bežnou v čase ich uzatvárania posudzoval komplexne v zmysle nielen uzavretých zmlúv o spotrebiteľskom úvere ale aj v zmysle uzavretých dohôd o plnení v splátkach.

10. Prepočtom RPMN vykonaným v súlade s prílohou č. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. súd prvej inštancie zistil, že pri úvere vo výške 450 eur, pri splatnosti úveru do 12 mesiacov, počte splátok 12 a výške splátky 71 eur je RPMN vo výške 269,57 %, čo jej zodpovedá RPMN uvedenej v dohode o splátkach zo dňa 23. 10. 2013 a rovnako aj v dohode o splátkach zo 06. 08. 2014. Prepočítal tiež RPMN pre úver vo výške 300 eur, splatný v 12 mesačných splátkach po 47 eur a zistil, že RPMN je vo výške 263,65 % (v dohode o plnení v splátkach zo 04. 12. 2013 je uvedená RPMN 263,64 %). Strany sporu si v dohode o plnení v splátkach z 23. 10. 2013 a zo 06. 08. 2014 dojednali RPMN vo výške 269,57 %, a v dohode o splátkach si dojednali RPMN vo výške 263,64 %, k rovnakej hodnote RPMN súd dospel aj výpočtom.

11. Z hodnôt RPMN zverejnených Ministerstvom financií Slovenskej republiky v tabuľke „Súhrnné informácie o údajoch novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrťrok 2013“, t. j. štvrťrok predchádzajúci uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 23. 10. 2013 súd zistil, že údaj o priemernej RPMN obsiahnutý tak v úverovej zmluve ako aj v dohode o splátkach vo výške 49,13 % je uvedený správne. Žalobca v zmluve uviedol priemernú hodnotu RPMN vo výške 49,13 % zodpovedajúcu porovnateľným úverom, ktorými sú spotrebiteľské úvery so zabezpečením so zmluvnou splatnosťou od 1 do 5 rokov, pričom ide o typ spotrebiteľského úveru ako je uvedený v riadku č. 6 uvedenej tabuľky: „Ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 až 5 vo výške do 1 500 eur vrátane“.

12. Správne je uvedená aj priemerná RPMN vo výške 50,91 % v úverovej zmluve a dohode o splátkach zo 04. 12. 2013. Pri porovnaní uvedeného údaju vychádzal z hodnôt RPMN zverejnených Ministerstvom financií Slovenskej republiky v tabuľke „Súhrnné informácie o údajoch novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 3. štvrťrok 2013“, t. j. štvrťrok predchádzajúci uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo 04. 12. 2013.

13. V úverovej zmluve aj v dohode o plnení v splátkach zo 06. 08. 2014 je priemerná RPMN uvedená nesprávne. Táto je uvedená v sadzbe vo výške 45,02 %. Vychádzajúc z hodnôt RPMN zverejnených Ministerstvom financií Slovenskej republiky v tabuľke „Súhrnné informácie o údajoch novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrťrok 2014“, t. j. štvrťrok predchádzajúci uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 06. 08. 2014 súd zistil, že priemerná RPMN zodpovedajúca porovnateľným úverom, ktorými sú spotrebiteľské úvery so zabezpečením so zmluvnou splatnosťou od 1 do 5 rokov, pričom ide o typ spotrebiteľského úveru ako je uvedený v riadku č. 6 uvedenej tabuľky: „Ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 až 5 vo výške do 1 500 eur vrátane“ bola RPMN v sadzbe 44,26 % a nie 45,02 % ako je uvedené v úverovej zmluve.

14. Z porovnaní vyplýva, že v čase uzatvárania predmetných úverových zmlúv bola priemerná RPMN na úrovni okolo 44 - 50 %. Na daný právny vzťah po zohľadnení jednotlivých parametrov súd prvej inštancie usúdil, že skutočná RPMN bola vo výške 263,64 - 269,57 %. Je zrejmé, že RPMN medzi zmluvnými stranami v danom prípade o viac ako 5-krát prevyšovala priemernú RPMN pri porovnateľných úveroch v porovnateľných právnych vzťahoch. Vo veciach tzv. nebankových subjektov sa dajú vo všeobecnosti akceptovať vyššie úroky a vyššia RPMN vzhľadom na vyššiu mieru rizika oproti prímeru bánk, rozhodne však nie v takom rozsahu ako v tomto prípade.

15. Prvoinštančný súd preskúmal dohodu o výške úrokov a zisťoval, aká bola priemerná úroková sadzba z porovnateľných úverov v čase podpisu úverových zmlúv. Z informácií dostupných na portáli Národnej banky Slovenska - Priemerné úrokové miery z ÚVEROV poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny (stav a nové obchody) zistil, že v mesiaci október 2013, t. j. v čase podpisu zmluvy o úvere č. 402101559 bola priemerná úroková sadzba spotrebiteľských a ostatných úverov so splatnosťou od 1 roka do 5 rokov bola vo výške 11,45 %. V mesiaci december 2013, t. j. v čase podpisu zmluvy o úvere č. 402101599 bola úroková sadzba vo výške 11,02 % a v mesiaci august 2014, t. j. v čase podpisu zmluvy o úvere č. 402101822 vo výške 10,72 %. V danom prípade si strany dojednali vo všetkých úverových zmluvách úrokovú sadzbu vo výške 39,15 %, čo takmer štvornásobne prevyšuje priemernú úrokovú mieru. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný.

16. Ďalej poznamenal, že za neprimeraný považuje tiež stranami dojednaný poplatok za administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere vo výške 146,55 eura (zmluva o úvere č. 402101599), 225,82 eura (zmluva o úvere č. 402101559) a 297,51 eura (zmluva o úvere č. 402101822). Takto neúmerne vysoké poplatky bez bližšej špecifikácie ich výšky a účelnosti sú v rozpore s dobrými mravmi. Sporné poplatky za poskytnutie úveru tvoria podstatnú časť odplaty, ktorú mala žalobkyňa vrátiť žalovanému. Skutočnosť, že právna úprava explicitne nelimituje výšku poplatku neznamena, že žalovaný je oprávnený požadovať jeho zaplatenie v ľubovoľnej výške. Dojednanie poplatku podlieha prieskumu vo svetle princípu dobrých mravov civilno-právnej úžery a v neposlednom rade prieskumu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Poplatok vo výške presahujúcej polovicu sumy poskytnutého úveru nemôže ani pri najlepšej vôli predstavovať výdavky spojené s administratívnou činnosťou. Spotrebiteľ by mal platiť administratívny poplatok len za skutočne dodané plnenie, preto musí byť predmet administratívneho poplatku určitý a musí byť v primeranej výške.

17. S poukazom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že stranami uzavretá úverová zmluva je pre rozpor s dobrými mravmi absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Za absolútne neplatné považoval prvoinštančný súd dojednania zmluvných strán týkajúce sa odplaty za poskytnutie úveru, ktorá je premietnutá v údajoch o úrokovej sadzbe a neprimerane vysokej RPMN. Keďže tieto náležitosti sú podstatnými náležitosťami uzavretej zmluvy, ktoré nie je možné oddeliť od ostatných jej častí, považoval za absolútne neplatnú celú úverovú zmluvu aj dohodu o plnení splátkach. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa je povinná žalovanému vrátiť len sumu skutočne poskytnutých peňažných prostriedkov, ktoré žalobkyňa podľa jej tvrdení žalobkyňa splatila a tieto tvrdenia žalovaný nerozporoval.

18. S argumentmi žalovaného o výške RPMN tak ako sú uvedené v úverových zmluvách (v zmluve o úvere č. 402101559 vo výške 89,33 %, v zmluve o úvere č. 402101599 vo výške 88,00 % a v zmluve o úvere č. 402101822 vo výške 89,33 %) sa prvoinštančný súd nestotožnil. Na daný právny vzťah je nutné aplikovať RPMN tak, ako je uvedená v jednotlivých dohodách o plnení v splátkach. Strany sporu už pri uzatváraní úverových zmlúv mali záujem dohodnúť sa na vrátení požičanej sumy v splátkach, preto je nutné na daný právny vzťah aplikovať RPMN podľa jednotlivých dohôd o plnení v splátkach. Uvedenie RPMN vo výške 89,33 % alebo 88 % v úverovej zmluve a následný okamžitý podpis dohody o plnení v splátkach, kde je RPMN vo výške 269,57 % alebo 263,64 % je postupom in fraudem legis, a takýto postup žalovaného nemôže požívať právnu ochranu.

19. Z ustanovení rozhodcovských zmlúv vyplýva, že spory medzi stranami môžu byť riešené aj v súdnom konaní, avšak výber jednej z alternatív riešenia sporov spočíva vždy na žalujúcej strane. Žalobkyňa ako spotrebiteľka podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, avšak len vtedy, ak by podľa tejto rozhodcovskej zmluvy začalo rozhodcovské konanie na jej návrh. Súd prvej inštancie mal nesporne za preukázané, že žalovaný ako dodávateľ vopred naformuloval zmluvné klauzuly a je zrejmé, že žalobkyňa ako spotrebiteľ nemala možnosť takúto formulárovú zmluvu zmeniť. Dôkazné bremeno v danej veci je na strane žalovaného ako dodávateľa, ktorý musí preukázať, že žalobkyňa ako spotrebiteľ si individuálne vyjedнала rozhodcovské konanie. V tomto smere nepredložil súdu žiadne dôkazy podporujúce záver o individuálnom vyjednaní, preto sporné rozhodcovské zmluvy, ktoré vytvárajú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľov, sú neplatné so zreteľom na ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka.

20. Právny zástupca žalobkyne počas konania poukazoval na zlý psychický stav žalobkyne, na pojednávaní uviedol, že žalobkyňa prekonala dve mozgové príhody, trpí tzv. organickým psychosyndrómom. Aj z tohto dôvodu, teda že žalobkyňa nebola schopná v čase podpisu uvádzaných zmlúv posúdiť následky svojho konania, sú uvedené zmluvy neplatné. Tieto argumenty uvádzané právnym zástupcom žalobkyne súd prvej inštancie považoval za nepreukázané. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní navrhol vykonať dôkaz znaleckým posudkom vypracovaným v inom konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 25C/110/2015 Zo znaleckého posudku nevyplýval dôvod, na základe ktorého by súd mohol vyvodiť záver o nespôsobilosti žalobkyne uzavrieť úverové zmluvy, nespôsobilosť žalobkyne nie je možné jednoznačne vyvodiť ani z predložených lekárskeho správ.

21. Vzhľadom k uvedenému konštatoval, že síce vo výroku rozsudku rozhodol o neplatnosti zmlúv o úvere ako aj neplatnosti dohôd o plnení v splátkach a rozhodcovských doložkách, avšak dôvod neplatnosti nezaložil na právnej nespôsobilosti žalobkyne ale iných vyššie uvádzaných dôvodoch.

22. O náhrade trov konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Keďže žalobkyňa bola v konaní úspešná, súd jej priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu (100 %). Záverom dodal, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, žiadajúc odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania. Odvolanie odôvodnil s poukazom na § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Namietal, že vychádzajúc z § 137 písm. c/ CSP pripúšťa určovacie žaloby vo vzťahu k právam, nie právnym vzťahom, a vo vzťahu k právnym skutočnostiam len v prípade, ak to predpokladá osobitný predpis. Vzhľadom k uvedenému CSP nepripúšťa žalobu o určenie neplatnosti zmluvy o úvere, neplatnosti rozhodcovskej zmluvy a neplatnosti dohody o plnení v splátkach. Zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť či neplatnosť sú právnymi skutočnosťami v zmysle § 2 ods. 1 Občianskeho

zákonník. Zo znenia § 137 písm. d/ je možné konštatovať, že CSP v zásade nepripúšťa určovacie žaloby o určenie právnej skutočnosti s výnimkou žalôb za podmienky, že to vyplýva z osobitného predpisu. Žalobkyňa sa domáha určenia neplatnosti právnej skutočnosti (určenie neplatnosti zmluvy o úvere) a nie určenia, či tu právo je alebo nie je. Určenie existencie/neexistencie právnej skutočnosti odporuje zásade, že súd má určiť aktuálny právny stav. Takéto určenie právnej skutočnosti, ako to vyplýva z § 137 písm. d/ CSP je možné len ak to vyplýva z osobitného predpisu. Určenie neplatnosti rozhodcovskej zmluvy a neplatnosti dohody o plnení v splátkach však nevyplýva zo žiadneho osobitného predpisu. Za takýto právny predpis nemožno považovať zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý v žiadnom ustanovení nepripúšťa žalobu o určenie právnej skutočnosti. Tento zákon len konštatuje oprávnenie spotrebiteľa domáhať sa ochrany svojho práva bez toho, aby bližšie špecifikoval typ žaloby, ktorou sa spotrebiteľ môže domáhať svojho práva proti porušovateľovi na súde. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Žilina sp. zn. 17Csp/52/2016 zo 7. júna 2017, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. Cdo/251/2015 zo 16. marca 2016 a rozhodnutie Okresného súdu Levice sp. zn. 7C/681/2015 z 24. novembra 2017.

24. Nestotožnil sa s tvrdením súdu o celkovej neplatnosti zmluvy o úvere. Vychádzajúc z § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka môže súd určiť neplatnosť neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, avšak nemôže určiť neplatnosť celej zmluvy pre existenciu neprijateľných podmienok. Zdôraznil, že podľa judikatúry Ústavného súdu SR je potrebné uprednostniť výklad zachovávajúci platnosť právneho úkonu, a nie výklad, ktorý platnosť právneho úkonu popiera. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora vydaný 15. marca 2012 v prejudiciálnom konaní vo veci C-453/10 Pereničová, Perenič proti SOS financ, spol. s r. o. S poukazom na uvedené má žalovaný za to, že vyhlásenie neplatnosti celej zmluvy o úvere ako celku tak, ako to navrhuje žalobkyňa, nemá žiadnu oporu v ustanoveniach vnútroštátneho a ani európskeho práva. Do pozornosti odvolacieho súdu dal rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 9C/150/2015 z 13. júna 2017 a rozsudok Okresného súdu Malacky sp. zn. 6C/129/2016 z 18. apríla 2017.

25. Konštatoval, že je nepochybné, že rozhodcovská zmluva, dohodnutá medzi žalobkyňou a žalovaným je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, pretože umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Rozhodcovská zmluva nevyžaduje od žalovaného, aby spory so žalovaným riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Žalobca sa mal možnosť v prípade nespokojnosti obrátiť na všeobecný súd. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 14C/24/2004 z 24. septembra 2015, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/107/2015 z 28. februára 2016, rozsudok Okresného súdu Bratislava IV. č. k. 12Cb/114/2014-104, rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2Er/1464/2015 z 13. novembra 2017. Zdôraznil, že odmieta akékoľvek argumenty žalobkyne, ktoré majú evokovať stav, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná, pretože nie je uzatváraná vždy. V prípade predmetnej zmluvy ide o individuálne dojednanú podmienku, v prípade ktorej nemôže ísť o podmienku neprijateľnú v zmysle naznačovanom žalobkyňou. Navyše z dôvodu existencie samostatného dokumentu má dlžník/klient (v tomto prípade žalobca) na výber, či sa rozhodcovského konania zúčastní, alebo nie. Žalovaný je presvedčený, že rozhodcovská zmluva bola uzavretá platne, v zmysle platných právnych predpisov (v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy) a nemožno mať teda žiadne pochybnosti o jej legitímnosti. Pripustnosť rozhodcovského konania vyplýva aj z právnej úpravy týkajúcej sa spotrebiteľských úverov. Možnosť mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru (avšak žalovaný popiera, že by sa v danom prípade jednalo o spotrebiteľa a o spotrebiteľský úver v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch) vyplýva jednoznačne z ustanovení pôvodného Zákona o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 258/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov), ako aj aktuálne účinného Zákona o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (zákon č. 129/2010 Z. z. v znení zákona č. 394/2011 Z. z.), ktoré jednoznačne umožňujú mimosúdne riešenie sporov zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere.

26. Rozhodcovská zmluva ako dokument na samostatnom liste papiera môže, ale rovnako nemusí byť uzavretá spolu so zmluvou o úvere. Preto, v prípade, že žiadateľ o úver uzavrie rozhodcovskú zmluvu, pri vzniku sporu zo zmluvy o úvere má každá strana možnosť voľby medzi rozhodcovským a súdnym konaním (ide o tzv. nevýhradnú rozhodcovskú zmluvu). V prípade, že rozhodcovskú zmluvu žiadateľ neuzavrie, eventuálny spor zo zmluvy o úvere sa bude riešiť súdnou cestou. Pokiaľ by zo strany dlžníka došlo po uzavretí zmluvy k jej porušeniu, t. j. k jeho protiprávnemu konaniu, bude to práve veriteľ, ktorý bude nútený obrátiť sa so žiadosťou o právnu ochranu na príslušný orgán, a to buď na základe voľby

medzi rozhodcovským a súdnym konaním, alebo priamo na súd (pretože vo vzťahu k nemu nebude uzavretá rozhodcovská zmluva) alebo priamo na rozhodcovský orgán (pretože vo vzťahu k nemu bude rozhodcovská zmluva výhradná). Následky tohto procesného kroku už upravuje príslušné procesné právo, a nie rozhodcovská zmluva. S poukazom na uvedené ide v danej veci o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku.

27. Do pozornosti odvolacieho súdu dal Odlišné stanovisko sudcu Rudolfa Tkáčika k rozhodnutiu senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 572/2017 z 20. Septembra 2017 a Odlišné stanovisko sudcu Milana Ľalíka k nálezu sp. zn. I. ÚS 547/2012. Poukázal na to, že žalobkyňa z titulu zmluvy o úvere č. 402101822 a 402101599 uhradila svoj peňažný záväzok len do výšky istiny poskytnutého úveru, čo možno považovať za účelové konanie žalobkyne, ktorá tento úmysel odoprieť príslušenstvo pohľadávky žalovaného s najväčšou pravdepodobnosťou zaujal už pri samotnom uzatvorení zmlúv a prevzatí peňažných prostriedkov od žalovaného. Takéto konanie je možné považovať za reálnu pretavenie vyššie citovaných názorov obsiahnutých v odlišných stanoviskách do praxe v oblasti uzatvárania úverových zmlúv medzi dodávateľmi a spotrebiteľmi.

28. K zmluve o úvere č. 402101559 uviedol, že žalobkyňa z titulu uvedenej zmluvy uhradila svoj záväzok v celom rozsahu, a teda v prípade určenia neplatnosti zmluvy, rozhodcovskej zmluvy, ako aj dohody o plnení v splátkach, takýto rozsudok nezakladá žiadne nové práva alebo povinnosti, nie je ani vykonateľným ani aplikovateľným. Záverom dodal, že žalobkyňa uzavrela zmluvy o spotrebiteľskom úvere dobrovoľne, bez pripomienok a nátlaku.

29. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadrila žalobkyňa, ktorá uviedla, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne. Nesúhlasila s tvrdením žalovaného, že na podaní uvedenej žaloby nemala žalobkyňa naliehavý právny záujem. Zdôraznila, že určením neplatnosti zmlúv o spotrebiteľskom úvere sa vyrieši otázka porušovania spotrebiteľských práv zo strany žalovaného a odstráni sa spornosť vo výpočte RPMN, a teda aj klamanie spotrebiteľky. Určením zmlúv za neplatné nebude môcť žalovaný požadovať protiplnenie z RPMN, čo je z postavenia žalobkyne ako spotrebiteľa nesporne naliehavý právny záujem a zároveň sa tým zaistí lepšia ochrana spotrebiteľa. Poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 42/94 a rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 3Cdon 1338/96. Zdôraznila, že z jej strany nejde a ani nešlo pri podpise predmetných zmlúv, konať s úmyslom nevrátiť požičané peňažné prostriedky. Do tohto stavu sa žalobkyňa dostala pod vplyvom svojho zhoršeného zdravotného stavu, pretože si neuvedomila následky vyplývajúce pre ňu z uzatvorených zmlúv, ako aj prechodu na menu euro. V dôsledku týchto skutočností nebola schopná správne vyhodnotiť následky uzatvorených zmlúv, avšak aj napriek tomu žalobkyňa splácala požičané peňažné prostriedky do výšky požičanej istiny. Žalobkyňa si bola vedomá svojej povinnosti vrátiť požičanú istinu a k tomuto svojmu záväzku pristupovala zodpovedným spôsobom a svoje záväzky do výšky istiny vo vzťahu k žalovanému splatila. Zmluva č. 402101559 bola splatená aj na príslušenstve, keďže žalobkyňa splatila tieto zmluvy tým, že si zobrala novú pôžičku, ktorou splatila túto zmluvu.

30. K neplatnosti samotných predmetných zmlúv poukázal v plnom rozsahu na podanú žalobu a na vyjadrenia žalobkyne z 08. 12. 2015, osobitne poukázala na čl. II až IV citovaného vyjadrenia. Žalovaný vo svojom podanom odvolaní poukázal na právnu teóriu a súdnu prax, v zmysle ktorej neplatná časť právneho úkonu nespôsobuje neplatnosť celého právneho úkonu, avšak výlučne za predpokladu, že túto neplatnú časť právneho úkonu nemožno oddeliť od ostatného obsahu. Pokiaľ ide o rozsudok Súdneho dvora vydaný 15. marca 2012 v prejudiciálnom konaní vo veci C-453/10 X.ová, X. proti SOS financ, spol. s r. o., na ktorý žalovaný poukazoval, toto rozhodnutie nevylučuje možnosť určenia neplatnosti predmetných zmlúv ako celku.

31. Poukázala na to, že primárnou náležitosťou poskytnutia úveru je odplatosť takéhoto poskytnutia finančných prostriedkov, a to najmä v prípade žalovaného, ktorý je podnikateľský subjekt, ktorého základným príjmom z podnikateľskej činnosti je poskytovanie finančných prostriedkov za odplatu. Preto odplata je základnou, podstatnou a neoddeliteľnou časťou predmetných úverových zmlúv. V prípade oddelenia tej časti predmetných úverových zmlúv, ktorá upravuje odplatu, došlo by k zmene samotnej povahy a aj charakteru uvedeného právneho úkonu. Vzhľadom k tomu, že neplatnou je neprijateľná podmienka, ktorá predstavuje základnú a podstatnú časť predmetných úverových zmlúv, mala za to, že nie je možné oddeliť tieto časti predmetných úverových zmlúv od zvyšku úverových zmlúv.

32. Podľa Rozhodcovskej zmluvy k Zmluve č. 402101822, Zmluve č. 402101599 a Zmluve č. 402101559 v čl. II bod 1 písm. a) a b) spory, ktoré vzniknú zo zmluvy budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom alebo pred súdom SR. V tomto prípade sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku, čo v odôvodnení svojho rozhodnutia sp. zn. 17C/5/2011 zo dňa 12. apríla 2011 vyslovil aj Okresný súd Trenčín.

33. Z pohľadu ochrany spotrebiteľa a jeho práva (žalobkyne) nie je právne významným, či bol rozhodcovská zmluva dohodnutá ako samostatná listina, alebo formou rozhodcovskej doložky, ktorá je súčasťou úverovej zmluvy. Je zrejmé, že rozhodcovské zmluvy boli žalovaným predložené ako jeden celok spolu s príslušnými zmluvami o úvere. Takýmto konaním bol navodený dojem pre žalobkyňu, že všetky predložené dokumenty predstavujú logicky ucelený celok zmluvnej dokumentácie, ktorá musí byť podpísaná zo strany žalobkyne za účelom požičania finančných prostriedkov. Je dôvodné sa domnievať, že zástupca žalovaného žalobkyni pri predložení zmluvnej dokumentácie nevenoval osobitnú pozornosť jednotlivým podkladom a tieto prezentoval žalobkyni ako ucelenú dokumentáciu potrebnú na poskytnutie peňažných prostriedkov. Skutočnosť, že rozhodcovské zmluvy boli uzatvorené ako samostatné dokumenty nie je dostatočná na to, aby bolo možné považovať rozhodcovskú zmluvu za platnú, na rozdiel od rozhodcovských doložiek, ktoré boli skryté v miniatúrnom písme zmluvnej dokumentácie (všeobecných obchodných podmienok) a spotrebiteľ ani nevedel, že takáto rozhodcovská doložka je súčasťou takejto zmluvnej dokumentácie. Záverom poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Obdo 44/2011, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/579/2013, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoE/59/2010 z 19. apríla 2011, uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 14CoE/39/2010-49, uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 10CoE/313/2010-44 a uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 10CoE/326/2010-36.

34. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou stranou v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) za splnenie povinnosti ustanovenej v ust. § 219 ods. 3 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

35. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

36. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strán sporu, avšak z hľadiska jeho odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia, pričom štruktúra odôvodnenia súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v zákone. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je totiž preukázanie jeho správnosti, logickosti, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť myšlienkový postup súdu vedúcich k rozhodnutiu a to aj s poukazom na právne závery, ktoré súd prijal. Odôvodnenie rozsudku, resp. rozhodnutia súdu je potrebné vnímať aj ako prostriedok kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní súdnych rozhodnutí, ktoré z tohto dôvodu musia byť preskúmateľné.

37. V danom prípade odvolací súd v súvislosti s preverovaním podaného odvolania žalovaného smerujúceho voči vyhovujúcemu rozsudku súdu prvej inštancie o určení neplatnosti troch zmlúv o spotrebiteľskom úvere, o určení neplatnosti troch rozhodcovských zmlúv ako aj o určení neplatnosti troch dohôd o plnení v splátkach k týmto spotrebiteľským zmluvám konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 12. 09. 21018 č. k. 19C/110/2015-162, vyššie citované kritériá na jeho obsah a najmä rozsah odôvodnenia jednoznačne spĺňa. Takisto odvolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie rozhodol o uplatnenom nároku žalobkyne za dostatočného zistenia rozsahu skutkového stavu, ako aj jeho následného správneho posúdenia podľa ním odcitovaných ustanovení hmotnoprávných predpisov (§ 38 ods. 1, 2, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 5 a 6, § 54 ods. 1, 2 OZ, § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z. z.) pri dodržaní myšlienkového postupu hodnotenia dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP). Pri akceptovaní uvedeného, odvolací súd napadnutý - vyhovujúci rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v ďalšom odvolací súd odkazuje na rozsah a predovšetkým obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP).

38. V rámci záveru odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie správne uviedol, že o neplatnosti troch druhov zmlúv, tak ako sú odcitované vo výrokovej časti napadnutého rozsudku nerozhodol na základe právnej nespôsobilosti žalobkyne, ale na základe iných v rozsudku uvádzaných skutočností.

39. Pokiaľ ide o namietané rozhodcovské zmluvy, tak v ich prípade bol súd toho názoru, že tieto obsahujú neprijateľné podmienky vytvárajúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľov a sú neplatné podľa § 53 ods. 5 OZ. V tomto spore žalovaný neunesol dôkazné bremeno o individuálnom vyjednaní. Tieto zmluvy majú formulárový charakter a ak by rozhodcovské konanie začalo na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol povinný sa podrobiť výlučne rozhodcovskému konaniu.

40. Súd prvej inštancie preskúmané úverové zmluvy vyhodnotil kvôli ich rozporu s dobrými mravmi, za absolútne neplatné právne úkony v zmysle § 39 OZ. Za absolútne neplatné považoval súd predovšetkým dojednanie zmluvných strán týkajúce sa odplaty za poskytnutie úveru, ktoré sú premietnuté v údají o úrokovej sadzbe a neprímerane vysokej RPMN. Keďže tieto údaje sú podstatnými náležitosťami zmluvy, pričom ich nie je možné oddeliť od ostatných častí zmluvy, súd považoval za absolútne neplatné celé úverové zmluvy. Súd takisto považoval dojednané stranami sporu administratívne poplatky za vyhotovenie zmlúv za odporujúce dobrým mravom pre ich vysokú výšku. Dohodnutá úroková sadzba na všetkých úverových zmluvách vo výške 39,15 % takmer štvornásobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu, ktorá bola v čase uzatvorenia týchto zmlúv 11,02 %, resp. 10,72 %.

41. Pokiaľ ide o dohody o splátkach, tak tieto boli podpisované v ten istý deň ako zmluvy o úvere, čo znamená, že zámerom strán bolo už pri podpise každej úverovej zmluvy dojednať plnenie v splátkach, tak ako je uvedené v dohode o plnení v splátkach, a preto jednotlivé náležitosti úverových zmlúv a súlad úverových zmlúv s ustanoveniami platných právnych predpisov a praxou bežnou v čase ich uzatvárania posudzoval komplexne nielen podľa uzatvorených zmlúv o spotrebiteľskom úvere ale aj v zmysle uzatvorených dohôd o plnení v splátkach. Čo sa týka samotnej výšky RPMN, táto mala byť aplikovaná tak, ako je uvedená v jednotlivých dohodách o splátkach.

42. Na margo nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení v danom konaní je potrebné uviesť to, že jeho skúmanie na strane žalobkyne súdom sa nevyžaduje s poukazom na ust. § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ ide o dôvody neplatnosti úverových zmlúv, ako zmlúv odplatného typu, súd prvej inštancie túto absolútnu neplatnosť správne posudzoval ako všeobecnú neplatnosť právneho úkonu podľa § 39 OZ v spojení s § 3 OZ vzťahujúcu sa na celú zmluvu, pretože dojednané neprijateľné podmienky nie je možné navzájom oddeliť, a tým pádom postihujú celú zmluvu, ako absolútne neplatnú.

43. Odvolací súd ďalej poznamenáva, že vzhľadom na precízne odôvodnený prvoinštančný rozsudok v jeho jednotlivých odsekoch, ktoré sa vzťahujú na tri druhy právnych úkonov, ktoré v rámci napadnutého rozsudku určil súd za neplatné, sa plne stotožňuje s právnou argumentáciou a zároveň aj právnym posúdením prvoinštančného súdu, ktoré v konečnom dôsledku viedlo k vyhovaniu podanej žalobe žalobkyne v plnom rozsahu.

44. Na druhej strane právnu argumentáciu žalovaného, resp. odvolacie dôvody ním bližšie špecifikované v rámci písomného odvolania zo dňa 26. 10. 2018 vzťahujúce sa na preukazovanie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, neplatnosti zmlúv o úvere ako celku, neplatnosti rozhodcovskej zmluvy považuje odvolací súd za účelovú a spochybnenú najmä s prihliadnutím na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku.

45. S prihliadnutím na tieto dôvody, odvolací súd napadnutý prvoinštančný rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

46. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP s tým, že úspešnej žalobkyni v tomto konaní priznal voči žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

47. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon v § 420 až § 423 CSP pripúšťa.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. To neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).